

νά σφίξει σὲ γροθιά τὰ ὑγρά καὶ μισοπεθαμένα δάχτυλά της, τόσο ἦταν θρεγμένα κ' ἀδύναμα. Τῆς φαίνονταν πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κόντευε νὰ τῆς ἐρθεῖ τέλεια λιγοθυμιά καὶ λησμονησιά. Καὶ μὲ φόβο περιμένε τὴ στιγμή αὐτή.

Κι' ἄξαφνα ὅλα τῆς φάνηκαν θολὰ καὶ πράσινα, τὸ ἐρεθιστικὸ γαργάλισμα ἔφτασ' ὡς τὸ λαιμὸ της, ἔνοιωσε ἓν' ἀδύναμο σπαρτάρισμα τῆς καρδιάς, κάπου βαθιὰ, σάμπως μὲς στὴν κοιλιά της. Μόλις πρόφτασε ν' ἀναπνεύσει καὶ νὰ σκύψει ἀπάνω ἀπ' τὸ πλευρὸ τοῦ βαποριοῦ.

(Ἔχει συνέχεια)

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΝΟΝΙΔΗΣ

ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

Η ΕΡΩΤΕΜΕΝΗ ΠΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐναν εὐλογημένο Μάρτη, μιὰ πασκαλιά μου εἶπε πὼς δὲν ἤθελε πιά νὰ νύθισει, καὶ πὼς ἤθελε νὰ μαραθεῖ, γιὰτὶ ἀγαποῦσε δίχως νὰγαπιέται. Μὰ ἐγὼ τῆς εἶπα πὼς ὅποιος ἀγαπᾷ γιὰ νὰγαπιέται — αὐτὸς δὲν ἀγαπᾷ. Καὶ τῆς ἔδειξα μιὰ σκυιά πού θρισκόταν ἐκεῖ κοντά : — Γιατὶ λοιπὸν καὶ σὺ δὲν κάνεις σῦκα ;

Ὅμως ἐκείνη μου ἀποκρίθηκε πὼς ἡ σκυιά εἶναι ἄσημη καὶ μυρίζει μέλι, σὰ μουσταλευριά, καὶ πὼς αὐτὴ θέλει νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὁ ἐκλεχτός της γιὰ τίς μοσκοβολιές της, κ' ὄχι ὅπως τὴ σκυιά πού τὴν ἀγαπᾷ τὸ πλῆθος.

Καὶ τότε ἐγὼ γίνηκα σκεπτικὸς καὶ τῆς ξανάπα : — Στους ἐκλεκτοὺς οἱ ἐκλεχτοὶ δὲ δίνουν τὴν ἀγάπη τους μετὰ πληρωμὴ, μὰ τὴ χαρίζουν... κ' ὅποιος πεθαίνει γιὰτὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷ ὁ ἐκλεχτός του, ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτό του τόσο πολὺ, πού κάνει φρονιά κείνον πού λατρεύει. Ἐρε ὅμως, τῆς εἶπα, πὼς οἱ ἐκλεχτοὶ δὲν ποθοῦνε, μόν' ἀγαποῦνε. Ἀγάπησε ὅπως σοῦ λέω, ἢ γίνε σκυιά καὶ σὺ, — ἂν θέλεις νὰ εἶσαι μέσα στὸν ἠθικὸ νόμο.

Καὶ τῆς τραγοῦδησα τὸ τραγοῦδι τοῦ τρελοῦ, πού πέθανε στὰ μάτια τῶν ἀδερφῶν του, γιὰ νὰ ζήσει μετὰ τὴν ἀγάπη του :

Ματάκια μου βαθιὰ σὰν καὶ τὸν οὐρανὸ, πού στὴ θωριά σας τὸ γέλιο καὶ τὸ κλάμα γίνονται ἓνα, μὲς στὴν καρδιά μου ! — Ἄν μ' ἔχει τώρα ὁ κόσμος πιά γιὰ πεθαμένο, ἐγὼ στοὺς οὐρανοὺς σου γιὰ νὰ ζήσω ἔχω πεθάνει. Κι' ἂν μὲ κλαῖνε τὰδέρφια, γιὰ τὴ χαρά μου, μάτια μου, μὲ κλαῖνε. Κι' ἂν μὲ γελάει ὁ κόσμος, τὰ δάκρυά μου ἀναγέλανε. Κι' ἂν εἶναι τόση ἡ ἀγάπη μου, — ποιά ἀνάγκη ἐσεῖς γιαντὸ νὰ μοῦ θλιβόστε. μπλάβα ματάκια μου, βαθιὰ, — ἀφοῦ στὸ κοίταγμα σας τὸ γέλιο καὶ τὸ κλάμα γίνονται ἓνα, μὲς στὴν καρδιά μου ;...

Ματάκια μου βαθιὰ σὰν τὴν ἀγάπη, πού τὸ χαμόγελο σας εἶναι μπάλισμα, μὲς στὴν καρδιά μου, — ἀκόμα πὺ γλυκὸ κ' ἀπὸ τὸ κλάμα, πὺ μυρωμένο ἀκόμα ἀπ' τὴ χαρά ! — Πῶς νὰ συλλογιστῶ τὸ κοίταγμα σας — νὰ τὸ θολώσω ; Ἐσεῖς ψηλὰ τὸν οὐρανὸ ἀγγιγνάντε, καὶ γὼ κοιτάζω τὸ χαμόγελό σας — καὶ ζῶ στὸν οὐρανόν... Κι' ἂν εἶναι τόση ἡ ἀγάπη μου, — πῶς νὰ συλλογιστῶ νὰ τὸ θολώσω, τὸ κοίταγμα σας, μπλάβα ματάκια μου, βαθιὰ, — ἀφοῦ εἶναι τὸ χαμόγελό σας μπάλισμα ἀκόμα πὺ γλυκὸ κ' ἀπὸ τὸ κλά-

μα, πὺ μυρωμένο ἀκόμα ἀπ' τὴ χαρά, μὲς στὴν καρδιά μου ;...

Ματάκια μου βαθιὰ σὰν τὴ σκέψη τοῦ Πλάστη, πού ἀνθοβολοῦν στὸ φεγγοβόλμημά σας οἱ σκληροὶ δρόμοι πού ἀνεβάζουν ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς ! — Κι' ἂν μὲ κλαῖνε γιὰ σᾶς τώρα, τὰδέρφια, κ' ἂν εἶναι τόση ἡ ἀγάπη μου, — ποιά ἀνάγκη, τὸ θησαυρὸ τὸν πλούσιον τῆς ψυχῆς μου — σεῖς νὰ τὸν μάθετε ; Δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη ἀκόμα πὺ γλυκεῖα κ' ἀπ' τὴ ζωὴ ;... Κι' ἂν μάθετε τὸ πῶς σᾶς ἀγαπῶ, — ποιά ἀνάγκη, σεῖς νὰ μοῦ πινακώητε, μπλάβα ματάκια μου, ματάκια μου, βαθιὰ, — ἀφοῦ ὅταν σεῖς φεγγοβολᾶτε, ἀντίζουν οἱ σκληροὶ δρόμοι πού ἀνεβάζουν ψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς ;...

Καὶ νά, καθὼς τραγουδοῦσα τὸ τραγοῦδι τοῦ τρελοῦ, ἀγάλια ἀγάλια, ἀρχίνησαν τὰ φύλλα τῆς πασκαλιάς νὰ βάφονται μετὰ τὸ πράσινο τῆς ὕλης, καὶ τὰ κλαριά της λουλούδιαν, καὶ μοσκοδόλησεν ὁ ἀγέρας. Κι' ὅποιος τὸν ἀνάσπαινε, ἔνοιωθε, μὲς στὴν καρδιά του, πὼς ἦταν πιά κοντὰ ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου.

Κι' ἀγκάλιασα τὴν ἄμορφη, καὶ τῆς φίλησα τὰνθισμένα κλαριά της, καὶ τῆς εἶπα, χαμογελώντας ἀπὸ εὐτυχίαν :

— Ὅποιος ἔχει μάτια πού νὰ βλέπουν τὸν οὐρανὸ μέσα σὲ δυὸ μάτια, ξεχνιέται μὲς στὸ μεθῆσι τῆς ἀγάπης του, κ' ὅλοι λένε πὼς πέθανε — μὰ αὐτὸς δὲ γυρεύει τίποτα ἄλλο...

Γιατὶ ὁ ἔρωτος τοῦ ἐκλεχτοῦ εἶναι ὁ πόθος γιὰ τὸν ἐκλεχτὴ. Κι' ὅποιος νιώθει ἓναν τέτοιο πόθο νὰ τοῦ πλημμυράει τὸ κορμί, φορτώνεται μετὰ λουλούδια καὶ μυρώνει τὸν ἀέρα, ἔτσι πού νὰ περνᾷ τὸ πλῆθος καὶ νὰ μεθάει ἀπὸ μιὰν ἄφραστη νοσταλγία... Γιατὶ ὁ ἐκλεχτός δὲν κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ, μόν' ἀπ' τὴ γῆ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανόν. Κι' ἡ ἀγάπη του δὲν ξεχωρίζεται μετὰ στίς ἀγάπες ἀπ' τὸ πόσο, μόν' ἀπ' τὸ πῶς...

Ὅμως εἶναι τραχὺς καὶ μακρὸς ὁ δρόμος πού ἀνεβάζει στὰ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΟ ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΗ

Στὴν Ἀκαδημία μπῆκε
καὶ σὺ Πάνθεον θὰ μπῇ,
τῶν φιλελευθέρων ὄρῳ
κάποιο μουσικὸ κομμάτι
μέσα εἰς τὴν κολυμπή-
θρα τὸν βούτηξαν μεμπτὴ
καὶ τὸν ἐβγαλαν Μπαμπέ.

ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΠΟΥ ΔΕ ΦΑΙΝΕΤΑΙ

Δεξιὰ-ξερὰ κυτάζω
ἢ Λάμα ἂν θὰ φανῇ
κ' ἀπελπισμένος κραῶ
λάμα-σαβαθνῶ.

ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΣΗ

Γνωρίζω μιὰ μουρμούρα
πού ναι ἢ μόνῃ ἔγνοια μου,
ὅλα τὰ βλέπει σκοῦρα
ἐξὸν ἀπὸ τὰ γένεια μου.

ΔΟΝ - ΠΑΣΚΟΥΑΛΕΣ